zřízení zvláštní podstaty. Pohledávky obojích poručenců upraví se v tomto případě podle ustanovení oddílu V. tak, že svrchu zmíněný způsob platby, to jest: jedna stará rakousko-uherská koruna rovná se jedné československé koruně pro československé sirotčí pokladny a jedna stará rakusko-uherská koruna rovná se jedné rakouské koruně pro rakouské sirotčí pokladny, platí také pro ten případ, a že peníz, který se má vyplatiti rakouským poručencům, má činiti 10 československých haléřů za jednu starou rakousko-uherskou korunu.

(3) Československý zúčtovací ústav v Praze zašle peníz, který dle předcházejícího odstavce má se vydati rakouským poručencům, zúčtovacímu úřadu ve Vídni, rakouské sirotčí pokladny poukáží peníz, jejž mají Československému zúčtovacímu ústavu zaplatiti, prostřednictvím zúčtovacího úřadu ve Vídni.

(4) Obě vlády vydají vyhlášky, podle nichž pohledávky v tomto oddílu jmenované mají býti přihlášeny do šesti měsíců po vydání vyhlášky u příslušných poručenských soudů (poručenských úřadů) zákonnými zástupci poručenců nebo poručenci samými, kteří zatím stali se svéprávnými. Poručenské soudy (poručenské úřady) pořídí dle těchto přihlášek a soudních spisů podrobné výkazy závazků a zašlou je Československému zúčtovacímu ústavu, rakouské soudy prostřednictvím rakouského zúčtovacího úřadu ve Vídni.

Oddíl XII.

Článek 45.

Zvláštní úmluvou upraví se v samostatném clearingu vzájemné pohledávky z vyúčtování nositelů pensijního pojištění, kteří měli pojištěnce před rozlukou států v Československé republice a republice Rakouské, nejsou však předmětem ustanovení článku 275 mírové smlouvy Saint-Germainské.

Tato úmluva bude ratifikována co nejdříve a nabude účinnosti po výměně ratifikačních listin.

Výměna listin ratifikačních stane se ve Vídni.

Na doklad toho podepsali svrchu jmenovaní zmocněnci tuto úmluvu.

Dáno v Praze dne 18. června 1924 v československé a německé řeči, kteréžto oba texty jsou stejně autentické, ve dvou prvopisech, z nichž jeden se předává vládě československé a druhý vládě rakouské.

Závěrečný zápis k úmluvě mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách.

Při podpisu úmluvy o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách, která dnešního dne byla sjednána, zjišťuje se, že dosaženo bylo úplné shody v těchto věcech:

3. Rakouská vláda prohlašuje, že hodlá provésti s urychlením předání deposit okresních soudů ve Cmuntu, Skřemelici a Valčicích (Poysdorf), které dle článku I. depositní úmluvy (českosl. Sb. z. a n. č. 513 a rak. St. z. č. 391, obojí z roku 1920) mají býti vydány, takže toto předání do 30 dnů po účinnosti této úmluvy bude skončeno.

Tento závěrečný zápis nabývá platnosti zároveň se shora uvedenou úmluvou.

Úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění.

Vysoké smluvní strany prodchnuty přáním sjednati podle článku 45 úmluvy ze dne 18. června 1924, o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách, zvláštní úmluvu o vzájemných pohledávkách z pensijního pojištění, týkajících se nositelů pensijního pojištění, kteří měli před úpravou hranic podle článku 27 mírové smlouvy Saint-Germainské pojištěnce jak v Československé republice, tak i v republice Rakouské, se kterými však se nenakládá podle ustanovení článku 275 této mírové smlouvy, jmenovaly svými zmocněnci, a to:

President Československé republiky: pana dra **Bohumila Vlasáka,** zplnomocněného ministra, odborového přednostu ministerstva financí,

Spolkový president republiky Rakouské: pana dra **Roberta Kerbera,** ministerského radu spolkového ministerstva pro sociální správu,

kteří vyměnivše své plné moci, jež shledány v dobré a řádné formě, dohodli se takto:

Oddíl I.

Článek I.

(1) Nositelé pensijního pojištění, kteří před úpravou hranic podle článku 27 mírové smlouvy Saint-Germainské měli pojištěnce jak v republice Československé, tak i v republice Rakouské, kteří se však neposuzují podle článku 275 této mírové smlouvy, jsou povinni převésti onen díl pojistné podstaty, který nepřipadá na území státu, jehož dozoru podle svého sídla v den 18. června 1924 podléhají, s platností od 1. ledna 1919 (rozhodný den) na nositele pojištění druhého státu příslušného podle jeho vnitřního opatření. Za nositele pensijního pojištění v tomto smyslu považují se náhradní ústavy podle § 65 zákona o pensijním pojištění ve znění cís. nařízení ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z. (v dalším krátce jako p. z. označovaný), které měly dne 31. prosince 1918 své sídlo na území Československé republiky, jakož i nositelé zaopatřovacích nároků ze smluvního poměru se zaměstnavatelem podle § 66 p. z. Z této úpravy se vyjímá Pensijní ústav průmyslu cukrovarnického v Praze, o němž jsou v dodatku obsažena ustanovení zvláštní.

(2) Za pojistnou podstatu nositele pojištění v určitém státním území je pokládati pojistné břímě vzniklé na tomto území až do rozhodného dne, a to:

a) až do této doby získané čáky a nároky těch povinných pojištěnců, jichž poslední služební místo směrodatné pro pojistnou příslušnost bylo před rozhodným dnem na území tohoto státu, jakož i až do tohoto dne nabyté čáky a nároky dobrovolných pojištěnců, jichž bydliště bylo v posledním měsíci příspěvkovém před rozhodným dnem na území tohoto státu;

b) nároky rodinných příslušníků pojištěnců uvedených v lit. a).

Článek 2.

(1) Povinnost nésti zákonné pojistné břímě vzešlé až do rozhodného dne na území druhého státu, t. j. břímě, které se rovná dávkám pojištěným v stejném případě u Všeobecného pensijního ústavu (zákonným dávkám, článek 4), přechází s účinností od rozhodného dne na přejímajícího no-

sitele pojištění, při čemž se dosavadní nositel pojištění břemene toho zprošťuje.

(2) Pokud úhrnné pojistné břímě převyšuje zákonné dávky, platí toto:

a) Byla-li již o převzetí dosud pojištěných vyšších dávek sjednána dohoda, a to v případě náhradního pojištění podle §§ 65 a 66, lit. a) p. z. mezi dosavadním nositelem pojištění a pojištěncem, v případě pak náhradního pojištění podle § 66, lit. b) p. z. za souhlasu pojištěncova mezi dosavadním nositelem pojištění (zaměstnavatelem, který sjednal náhradní smlouvy) a zaměstnavatelem, v jehož službách byl pojištěnec dne 18. června 1924 anebo bezprostředně před pojistným případem dříve nastalým, zůstává tato úprava nedotčena.

b) Nebyla-li takováto dohoda mezi zúčastněnými stranami ještě sjednána anebo nedojde-li k ní do 6 měsíců po dni, kdy tato úmluva se stane účinnou, náležejí předanému pojištěnci a důchodci od dosavadního nositele pojištění v československé měně příspěvky, které převyšují příspěvky, jež by naň byly připadaly, kdyby byl pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu. Nárok na vydání těchto příspěvků jest uplatňovati u dosavadního nositele pojištění do 18 měsíců po bezvýsledném uplynutí šestiměsíční lhůty, jinak zanikne jakýkoli nárok z vyššího pojištění.

Článek 3.

Pojistné břímě nebude předáno, vstoupil-li pojištěnec nejdéle do 18. června 1924 v onom státním území, ve kterém dosavadní nositel pojištění má svoje sídlo, do zaměstnání pojistně povinného.

Článek 4.

(1) Při provádění této úmluvy jest povinným pojištěncům na roveň stavěti osoby skutečně pojištěné.

(2) Za zákonné dávky jest považovati jen ony, které vznikly ze skutečně získaných příspěvkových dob a z takových zakoupených let služebních, za něž byla zákupní částka (§ 31 p. z.) složena po 1. lednu 1909.

(3) Pro výměru zákonných dávek jsou směrodatna pojistná data, která byla v přihlašovacím řízení (článek 13) oběma odúčtovacími místy uznána.

Oddíl II.

Článek 5.

Pokračování v pojištění u dosavadního nositele pojištění i po rozhodném dnu považuje se za pojištění k věrné ruce na účet přejímacího nositele pojištění, pokud pojištění u tohoto nebylo beztak již provedeno. Rozdíl mezi prémiemi vybranými po rozhodném dnu se 4% úroky ode dne jich splatnosti a mezi skutečně vyplacenými pojistnými dávkami a vrácenými pojistnými prémiemi jest aktivním, pokud se týče pasivním zůstatkem z pojištění k věrné ruce. Při výpočtu prémiové částky nepřihlíží se k penízi, který převyšuje pevné prémie (§ 33 p. z.). Pokud nebyla sjednána jiná dohoda podle článku 2, odstavce 2., vrátí se pojištěnci jeho příspěvky převyšující příspěvky zákonné.

Článek 6.

Pro zúčtování věrné ruky je platby učiněné před 26. únorem 1919 zaúčtovati v československé měně; platby učiněné po tomto dni v rakouských korunách je započítati při zjištění zůstatku podle klíče 2000:1.

Oddíl III.

Článek 7.

Vzájemné závazky z převodu pojistné podstaty (oddíl I.) a ze zúčtování věrné ruky (oddíl II.) splní se prostřednictvím odúčtovacích míst pro pensijní pojišťování, která zřídí ministerstvo sociální péče v Praze a spolkové ministerstvo pro sociální správu ve Vídni (československé, pokud se týče rakouské odúčtovací místo).

Článek 8.

(1) Českoslovenští nositelé pojištění odvedou svému odúčtovacímu místu v československé měně prémiové reservy a úhradové kapitály, odpovídající předanému pojistnému břemenu omezenému na zákonné dávky, podle stavu ze dne 31. prosince 1918 se 4% úroky od 1. ledna 1923 do dne placení, zvětšené nebo zmenšené o zůstatek z vyúčtování věrné ruky. U náhradních ústavů odpadá však povinnost odvésti prémiové reservy pro pojištěnce, kteří v republice Rakouské v době mezi rozhodným dnem a 30. červnem 1920 ani nebyli v zaměstnání pojistně povinném, ani nebyli skutečně pojištěni, ani neměli nároku na důchod.

(2) Náhradní ústavy, které podle své bilance ke dni 31. prosince 1918 měly ukládací hodnoty pevně zúročitelné nyní v rakouských korunách, mohou — vydavše tyto ukládací hodnoty a úroky mezi tím napadlé svému odúčtovacímu místu — zmenšiti částku, kterou mají platiti, o kursovní (odhadní) cenu, kterou tyto ukládací hodnoty měly dne 31. prosince 1918 na vídeňské burse; nejsou-li však již tyto ukládací hodnoty v jejich držení, mohou zmenšiti uvedenou částku o rozdíl této kursovní (odhadní) ceny a knihovně vykázaného výtěžku za ně. Dále mohou zmenšiti částku, již mají platiti, o peníz, o který převyšuje nebo by převyšovala v bilanci z 31. prosince 1918 vykázaná a 26. února 1919 ještě váznoucí nominální hodnota pohledávek ze vkladů u dřívější c. k. poštovní spořitelny a u rakouských úvěrních ústavů, jakož i ze zápůjček hypotekárním dlužníkům, kteří měli 26. února 1919 svoje sídlo v Rakousku, kvotu, vyplývající pro ně z úmluvy sjednané 6. dubna 1922 v Římě o poštovní spořitelně vídeňské, pokud se týče podle článku 16. úmluvy z 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách.

(3) U pojišťoven, které podle § 66, lit. a) p. z., byly oprávněny k uzavírání náhradních smluv a jež v ostatním buďtež postaveny na roveň náhradním ústavům, jest při zmenšení podle odstavce 2. přihlížeti pouze k částce prémiových reserv a úhradových kapitálů osob náhradně pojištěných, která jest úměrnou úhrnným reservám ústavu.

(4) Částky, které mají českoslovenští nositelé pojištění spolu s Pensijním ústavem průmyslu cukrovarnického v Praze zaplatiti československému odúčtovacímu místu, činí československý konečný zůstatek. Úroky, jež se platí z prémiových reserv a úhradových kapitálů, nevčítají se do konečného zůstatku.

Článek 9.

(1) Prémiové reservy a úhradové kapitály, které odpovídají pojistnému břemenu předanému rakouskými nositeli pojištění československým nositelům pojištění, omezenému na zákonné dávky, podle stavu ze dne 31. prosince 1918, se 4% úroky za dobu od 1. ledna 1919 do 30. června 1924, zvětšené nebo zmenšené o zůstatek z vyúčtování věrné ruky, činí rakouský ko-

nečný zůstatek; rozdíl, o který by rakouský konečný zůstatek převyšoval československý konečný zůstatek, je konečná částka.

(2) Rakouské odúčtovací místo poukáže československému odúčtovacímu místu konečnou částku se 4⅛% úroky za dobu od 1. července 1924 až do dne zaplacení v československé měně, a to peníz až do 4 milionů korun do měsíce po zjištění konečné částky a po jedné třetině případného zbytku nejdéle o rok později. Pro dobu od 1. července 1925 až do dne platby zvyšuje se úroková míra na 4½%. Naopak československé odúčtovací místo odevzdá ve Vídni rakouskému odúčtovacímu místu do měsíce po zjištění konečné částky přijaté ukládací hodnoty, nyní v rakouských korunách pevně zúročitelné, s dospělými úroky.

(3) Bude-li československý konečný zůstatek větší než zůstatek rakouský, nedoplatí se Rakousku ničeho.

Článek 10.

(1) Rakouští nositelé pojištění odvedou svému odúčtovacímu místu částku tímto místem jim předepsanou se 4½% úroky za dobu od 1. července 1924 až do dne placení.

(2) Úhrn předepsaných částek musí se rovnati úhrnu těchto částek:

a) konečné částky podle článku 9, odstavce 1.,

b) náhrady stanovené spolkovým ministerstvem pro sociální správu ve Vídni rakouským nositelům pojištění za pojistné břímě převzaté od československých nositelů pojištění,

c) přirážky k úhradě správních nákladů odúčtovacího místa, jejíž výši stanoví spolkové ministerstvo pro sociální správu.

(3) Částku, kterou jest podle odstavce 1. a 2. předepsati rakouským nositelům pojištění, určí podle volného uvážení rakouské odúčtovací místo podle pokynů, které vydá spolkové ministerstvo pro sociální správu ve Vídni v dohodě se zúčastněnými spolkovými ministerstvy, přihlížejíc k předanému pojistnému břemenu, k výsledku vyúčtování věrné ruky a k hospodářské síle. Částku tu jest zapraviti do měsíce po jejím předepsání. Za zapravení předepsaných částek ručí zúčastnění nositelé pojištění rukou společnou a nerozdílnou.

Článek 11.

(1) S částkami již převedenými, jakož i s částkami, které proti této úmluvě, byť i na základě rozhodnutí byly vybrány, jest nakládati tak, aby všechny platby byly propočítány na podkladě 4% úrokové míry k rozhodnému dnu.

(2) Předchozí ustanovení nevztahují se na zaměstnavatele sjednavší náhradní smlouvy, pokud převedli svou pojistnou podstatu již před 18. červnem 1924 na nositele pojištění, příslušného podle předchozí úpravy, ani na československé náhradní ústavy, pokud svou rakouskou pojistnou podstatu převedly před tímto dnem na příslušného rakouského nositele pojištění, byly-li tyto částky bez výhrady zaplaceny, po případě přijaty.

(3) Totéž platí pro rakouské zaměstnavatele sjednavší náhradní smlouvy, jimž ministerstvo sociální péče v Praze před tímto dnem udělilo alespoň zásadní povolení ke zřízení náhradního ústavu pro osoby zaměstnané na území republiky Československé.

Článek 12.

(1) Každý stát nese náklady odúčtovacího místa, jež podle článku 7 zřídí.

(2) Československému odúčtovacímu místu náleží k úhradě jeho správních výloh:

a) od Všeobecného pensijního ústavu v Praze 5% z rakouského konečného zůstatku z vyúčtování věrné ruky.

b) od rakouského odúčtovacího místa 5% z československého konečného zůstatku z vyúčtování věrné ruky.

(3) Úhradu nákladů československého odúčtovacího místa těmito příspěvky neuhrazených předepíše ministerstvo sociální péče v Praze zúčastněným náhradním ústavům a jim na roveň staveným pojišťovacím ústavům podle prémiových reserv a úhradových kapitálů od nich převedených (článek 8, odst. 1.).

Oddíl IV.

Článek 13.

(1) Za účelem zjištění oboustranných konečných zůstatků zavede se přihlašovací řízení. Bližší ustanovení vydají po vzájemné dohodě obě odúčtovací místa. Lhůtu k přihlášce je stanoviti aspoň na 3 měsíce, nesmí však býti delší 6 měsíců. Vysoké smluvní strany vydají trestní ustanovení o přihláškách opožděných nebo nesprávných; kromě toho vybéře příslušné odúčtovací místo od povinného nositele pojištění 10% částky, o jejíž zatajení se pokusil, ve prospěch druhého odúčtovacího místa. Částky tyto nevčítají se do konečných zůstatků.

(2) Spory mezi zúčastněnými stranami a jejich odúčtovacími místy rozhoduje příslušné ministerstvo, spory mezi oběma odúčtovacími místy pak rozhodčí soudy obdobně, jak stanoví oddíl VII. a VIIII. zmíněné úmluvy ze dne 18. června 1924.*)

---

*) Oddíly tyto ustanovují:

Oddíl VII.

Čl. 36: Mezistátní rozhodčí soud rozhoduje s výlukou řádných soudů a jinakých soudů a úřadů dotyčného státu s konečnou platností:

a) o rozporech mezi stranami, pokud se nevyřídí rozhodnutím vydaným po dohodě obou zúčtovacích míst (článek 28, odstavec 3.);

b) o rozporech mezi zúčtovacími místy v otázce, pokud závazek po právu trvá nebo je-li zahrnut v ustanoveních této úmluvy;

c) o stížnostech stran do rozhodnutí příslušného zúčtovacího místa vydaného po dohodě obou zúčtovacích míst. V tomto případě má každé zúčtovací místo právo vystupovati jako strana;

d) o stížnostech do rozhodnutí podle článku 28, odst. 5.;

e) o rozporech mezi zúčtovacími místy o výkladu této úmluvy.

Čl. 37: (1) Rozhodčí soud rozhoduje v senátech, z nichž každý skládá se z předsedy, jednoho československého a jednoho rak. rozhodčího soudce. Zřídí se jeden senát v Praze a jeden ve Vídni.

(2) Pro senát zasedající v Praze určí vláda československá, pro senát zasedající ve Vídni vláda rakouská předsedu a potřebný počet zástupců, jakož i jednoho nebo více zapisovatelů. Dále jmenuje každá vláda pro oba senáty po jednom rozhodčím soudci a potřebný počet zástupců.

(3) Řízení upraví se rozhodčím soudním řádem, o němž se oba předsedové dohodnou. V tomto řádu jest mimo jiné postarati se o to, aby oba senáty k rozhodování o věcech došlých byly povolávány stejnoměrně. Při tom nutno určiti, že o přídělu oběma senátům rozhoduje los.

Článek 14.

Pro přihlašovací a vymáhací řízení platí obdobně tyto předpisy zmíněné úmluvy z 18. června 1924, při čemž za zúčtovací místa tam ustanovená nastupují odúčtovací místa, zřízená podle článku 7:

1. Články 2 až 4, 6 a 9 s tím, že místo »26. února 1919« nastupuje »31. prosinec 1918«,

2. Článek 28 (odst. 1. až 4.), 30 (odst. 1. až 3., 5. až 8.), 31, 32, 34, 35 a 46.**)

---

(4) Dále nutno pojmouti do řádu rozhodčího soudu ustanovení o poplatcích soudních a útratách, přihlížejíc při tom k odlišné hodnotě, kterou má předmět sporu pro obě strany.

(5) Každé zúčtovací místo ustanoví jednoho zástupce; tento zástupce má také všeobecný dozor na zmocněnce a právní zástupce stran náležejících jeho zúčtovacímu místu.

(6) Podatelna a spisovna zřídí se v Praze. Podání k soudu mohou se státi také u zúčtovacího úřadu ve Vídni s účinkem zachování lhůty.

Čl. 38: Pokud poplatky vybrané od stran nestačí k úhradě výloh rozhodčího soudu, hradí československá vláda věcné výlohy senátu zasedajícího v Praze, rakouská vláda senátu zasedajícího ve Vídni. Útraty podatelny a spisovny v Praze hradí československé zúčtovací místo.

Oddíl VIII.

Čl. 39: (1) Rozpory v mínění zásadního významu mezi zúčtovacími místy mohou jedním z obou zúčtovacích míst předloženy býti oběma předsedům k rozhodnutí.

(2) Nedohodnou-li se, určí dohodou třetího rozhodčího, který působí jako předseda tohoto rozhodčího sboru. Neshodnou-li se o osobě tohoto třetího rozhodčího, bude požádán předseda švýcarského spolkového soudu, aby jmenoval předsedu.

(3) Tento rozhodčí sbor sejde se v daném případě na místě, které stanoveno bude dohodou, nebo které určí předseda.

(4) Nálezy tohoto rozhodčího sboru jsou pro mezistátní rozhodčí soud závazny.

(5) Výlohy spojené s povoláním třetího rozhodčího hradí stejným dílem obě strany.

**) Uvedené články znějí:

Čl. 2: S dluhy a pohledávkami osob, které 26. února 1919 měly řádné bydliště (sídlo) jak na území Československé republiky, tak i na území republiky Rakouské, bude nakládáno vůči československému věřiteli (dlužníku) jako se závazky mezi československým dlužníkem a československým věřitelem, vůči rakouskému věřiteli (dlužníku) jako se závazky mezi rakouským dlužníkem a rakouským věřitelem a nejsou tudíž předmětem této úmluvy.

Čl. 3: Při dluzích a pohledávkách pozůstalostí považovati je za bydliště (sídlo) dlužníkovo nebo věřitelovo až do odevzdání pozůstalosti poslední bydliště zůstavitelovo, po odevzdání pozůstalosti bydliště (sídlo) dědicovo.

Čl. 4: (1) U veřejných obchod. a komandit. společností jakož i u všech právnických osob je s výhradou ustanovení nejbližšího odstavce bydlištěm (sídlem) místo zapsané v obchodním rejstříku jako sídlo hlavního závodu.

(2) S podniky, které podle úmluvy mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 2. srpna 1920 o způsobu, jak nakládati po stránce právní s výrobními a dopravními podniky (českosl. Sb. z. a n. čís.

Článek 15.

Doba ode dne 1. ledna 1919 až do dne, kdy tato úmluva se stane účinnou, nepočítá se do lhůt, jež v pensijním zákonu jsou stanoveny pro zachování nároků pojistných, pro uplatnění nároků na vrácení prémií, pro zaplacení uznávacích poplatků a pro promlčení prémiových pohledávek.

580, rak. St. z. č. 442), zažádaly nejpozději 19. května 1924 za poznámku zamýšleného přeložení sídla v obchodním rejstříku a do šesti měsíců po tom, kdy dnešní úmluva nabude platnosti, dosáhly zápisu nového a výmazu dosavadního sídla, nakládá se tak, jako kdyby již 26. února 1919 byly měly sídlo na onom státním území, kde jest nové sídlo. Toto výjimečné ustanovení netýká se však podniků, které podle článku III. právě uvedené úmluvy byly toliko rozděleny.

Čl. 6: Pro tuto úmluvu je míti zato, že území, která po 26. únoru 1919 podle mírových smluv Saint-Germainské, Trianonské a Versailleské připadla Československ. republice, právě tak, jako území, která podle mírových smluv Saint-Germainské a Trianonské připadla republice Rakouské, patřila k nynějšímu státnímu území již dne 26. února 1919.

Čl. 9: Změní-li se po 26. únoru 1919 při některém závazku uvedeném v oddílu I. osoba věřitelova nebo dlužníkova, nemá to významu pro způsob plnění ani pro rozsah závazku.

Čl. 28: (1) Jsou-li přihlášky věřitele a dlužníka bez výhrady a souhlasí-li, může býti dlužník bez dalšího řízení rozhodnutím příslušného zúčtovacího místa po dohodě obou zúčtovacích míst vyzván k placení.

(2) Není-li souhlasných přihlášek pokusí se zúčtovací místo opatřiti si scházející vzájemnou přihlášku a odstraniti nesrovnalosti mezi přihláškami obou stran tím, že se po dobrém dohodnou.

(3) Nezdaří-li se pokus nesrovnalosti mezi přihláškami obou stran urovnati, je-li však skutková podstata oběma zúčtovacím místům dostatečně jasná, vydá příslušné zúčtovací místo po dohodě s druhým zúčtovacím místem rozhodnutí, podle povahy případu ve způsobě platebního vyzvání. Nepovažují-li obě zúčtovací místa skutkovou podstatu za dostatečně vyjasněnou nebo nemohou-li se shodnouti, odkáží věc rozhodčímu soudu vytčenému v oddílu VII.

(4) Nepodá-li strana vzájemné přihlášky do 30 dnů po vyzvání, jež jí bylo doručeno do vlastních rukou, jest příslušné zúčtovací místo oprávněno po dohodě s druhým zúčtovacím místem vydati platební vyzvání podle přihlášky druhé strany, přihlížejíc při tom k případným jiným projevům obou stran.

Čl. 30: (1) Pravoplatná rozhodnutí příslušného zúčtovacího místa, jež byla vydána ve shodě obou zúčtovacích míst, pravoplatná rozhodnutí příslušného zúčtovacího místa dle článku 28, odst. 5. a rozhodnutí mezistátního rozhodčího soudu jsou tuzemskými exekučními tituly.

(2) Pro vymáhání pohledávek příslušných zúčtovacích míst jest použíti obdobně předpisů o vybírání a vymáhání daní platných na území dotyčného státu. Co do prozatímních opatření rovná se zúčtovací místo úřadům pro správu daní.

(3) Byl-li závazek podle této úmluvy pravoplatně zjištěn, zůstává nuceným vyrovnáním nebo soudním vyrovnáním vůči dlužníku nedotčen.

(5) Závazky, které byly třeba jen jednou stranou přihlášeny nebo které byly pravoplatně zjištěny, může příslušné zúčtovací místo přihlásiti v konkursním nebo soudním vyrovnávacím řízení. Zúčtovací místo příslušné pro

Článek 16.

Převody prémiových reserv z přestupů jednotlivců před rozhodným dnem považují se za vzájemně provedené.

Článek 17.

(1) Rakouská vláda vydá u ní dosud uschované kauce zaměstnavatelů sjednavších náhradní smlouvy, kteří 31. prosince 1918 měli své řádné byd-

---

dlužníka může do řízení kdykoliv vstoupiti za věřitele s účinkem, že od této doby jest samo jedině oprávněno o těchto pohledávkách právně jednati. Zúčtovací místo má právní postavení věřitele, za něhož nastoupilo. Patří mu za každého věřitele, za něhož nastoupilo, jeden hlas. Ustanovení § 94 konkursního řádu tu neplatí.

(6) Bude-li v konkursu popírána pravost pohledávky, kterou podle předchozího odstavce zúčtovací místo zastupuje, bude ve všech případech na odpůrci, aby odpor uplatnil. Popření má jedině účinek, že popírajícímu (úpadci, správci podstaty, konkursnímu věřiteli) před zúčtovacími místy a před mezistátním rozhodčím soudem náleží ono místo, které by byl dlužník měl, kdyby konkurs nebyl býval vyhlášen.

(7) Na návrh zúčtovacího místa příslušného pro dlužníka může vyrovnávací komisař 90denní lhůtu uvedenou v § 56, odst. 1., č. 1, vyrovnávacího řádu prodloužiti až na 1 rok i bez opatření československého ministerstva spravedlnosti, po případě rakouského spolkového kancléřského úřadu (spravedlnost). Při tom má přihlížeti jak k zájmům zastupovaným zúčtovacím místem, tak k zájmům všech ostatních účastníků.

(8) S platebními vyzváními a jinakými opatřeními zúčtovacích míst jest nakládati podle § 110, odst. 2. konkursního řádu.

Čl. 31: Příslušné zúčtovací místo může stranu přiměti k tomu, aby podala vysvětlivky a vydala všechny smlouvy, osvědčení, listiny a jinaké průkazy, které jsou v jejích rukou a týkají se závazku jí přihlášeného.

Čl. 32: Obě zúčtovací místa poskytnou si vzájemně v každém období řízení nejširší měrou všemožnou podporu, zvláště budou zahajovati z moci úřední exek. řízení k vydobytí pohledávky na pouhé vyrozumění, nastupovati v konkursní a vyrovnávací řízení a poskytovati si jinakou právní pomoc.

Čl. 34: Do lhůt, které v této úmluvě má strana k podání prohlášení, přednesení návrhů, předložení spisů a k provedení jiných úkonů v tomto řízení, zejména platů, nezapočítávají se dny poštovní dopravy.

Čl. 35: Podání, svědčící zúčtovacím místům, stvrzenky o platech, dále právní jednání uzavřená a listiny sepsané při provádění této úmluvy mezi oběma zúčtovacími místy nebo mezi jedním zúčtovacím místem a osobou třetí, konečně knihovní zápisy, které se staly buď na žádost jednoho zúčtovacího místa nebo ku provedení článku 18, odst. 2., jsou od kolků a přímých poplatků osvobozeny.

Čl. 46: (1) Kromě způsobu vyrovnání uvedeného v předcházejících oddílech je co do závazků zmíněných v odd. I. jakékoli placení a přijetí platby, jakož i vůbec jakýkoli styk k úpravě závazků směřující zakázán. Právní jednání tomuto zákazu odporující jsou neplatná.

(2) Stejně je nepřípustné soudní uplatňování těchto závazků žalobami, exekučními jednáními nebo prozatímními opatřeními.

(3) Z moci úřední nebo na návrh nutno žaloby a exekuční návrhy zamítnouti, spory dosud přerušené ukončiti odmítnutím žaloby pro nepřípustnost pořadu práva a exekuční řízení dosud přerušená zastaviti. O otázce útrat rozhodne soud po slušné úvaze.

liště (sídlo) na území republiky Československé nebo do tohoto území do 18. června 1924 přesídlili, vládě československé, devinkulované a neoznačené, a pokud půjde o válečné půjčky, s označením »Republikou Rakouskou nepřevzato«, a dá povolení k vývozu bez útrat.

(2) Totéž platí o kaucích zaměstnavatelů sjednavších náhradní smlouvy, kteří měli 31. prosince 1918 své řádné bydliště (sídlo) jak na území republiky Československé, tak na území republiky Rakouské, s tím, že se vydá pouze část kaucí, úměrná pojistné podstatě vypadající na Československou republiku.

(3) Kauce zaměstnavatelů, sjednavších náhradní smlouvy, kteří jak 31. prosince 1918, tak ještě i 18. června 1924 měli své řádné bydliště (sídlo) na území Rakouské republiky, zůstanou vládě rakouské.

Tato úmluva bude pokud možno brzo ratifikována a vstoupí v platnost výměnou ratifikačních listin.

Ratifikační listiny vymění se ve Vídni.

Na doklad toho podepsali svrchu jmenovaní zmocněnci tuto úmluvu.

Dáno v Praze dne 12. července 1924 v československé a německé řeči, kteréžto oba texty jsou stejně autentické, ve dvou prvopisech, z nichž jeden se předává vládě československé a druhý vládě rakouské.

Dodatek.

1. Pensijní ústav průmyslu cukrovarnického v Praze zůstává příslušným nositelem pojištění:

a) pro osoby zaměstnané na území republiky Rakouské, které byly již 31. prosince 1918 řádnými členy ústavu a za které byl zaplacen sanační příspěvek;

b) pro důchodce, kteří před nastalým pojistným případem byli naposled zaměstnáni na území republiky Rakouské a u nichž pojistný případ nastal před 1. lednem 1919;

c) pro rodinné příslušníky osob v lit. a) a b) uvedených.

Tyto osoby staví se na roveň osobám, bydlícím v Československé republice, s tím, že při přestupu k jinému nositeli pojištění nežli k československému odpadá pro tyto osoby převodní povinnost ústavu a přísluší jim jen zachování jejich dosavadních nároků placením uznávacího poplatku nebo dobrovolné pokračování v pojištění u ústavu anebo nárok na vrácení prémií.

Ostatní řádní členové, po případě důchodci ústavu, kteří jsou zaměstnáni na území republiky Rakouské anebo tam byli naposled zaměstnáni před tím, než nastal pojistný případ, stanou se dnem 1. ledna 1919 pojistně příslušnými k Pensijnímu ústavu pro zaměstnance ve Vídni, při čemž se Pensijní ústav průmyslu cukrovarnického zprošťuje všech svých závazků oproti těmto dřívějším členům.

2. Příspěvky, které byly za osoby uvedené v posledním odstavci bodu 1. a za osoby přistouplé k ústavu po 1. lednu 1919 po tomto dnu vybrány, se 4% úroky ode dne jich splatnosti, jakož i po tomto dnu skutečně vyplacené pojistné dávky a vrácené prémie se vzájemně zúčtují. 40% prémiových reserv oněch řádných členů, po případě důchodců, kteří se stali dnem 1. ledna 1919 pojistně příslušnými k Pensijnímu ústavu ve Vídni, se 4% úroky za dobu od 1. ledna 1923 do dne zaplacení, jakož i zůstatek z hořejšího vyúčtování odvedou se v československé měně československému odúčtovacímu místu.

3. Drahotní přídavky k důchodům doplatí se rakouským důchodcům ústavu za dobu od 1. ledna 1924.

4. Na rakouské přispívající členy připadají od 1. ledna 1925 stejné prémiové přirážky k úhradě drahotních přídavků jako na přispívající členy československé.

5. Členství rakouských přispívajících členů u Pensijního ústavu zaniká, jakmile přestanou býti členy Asekuračního spolku československého průmyslu cukrovarnického. V tomto případě není přípustno dobrovolné pokračování v pojištění.

6. Spory mezi ústavem a rakouskými členy, které je řešiti cestou administrativní, rozhodují ve vzájemné dohodě oba nejvyšší správní úřady.

Prozkoumavše tyto Úmluvy, Závěrečný zápis a Dodatek a vědouce, že Národní shromáždění republiky Československé s nimi souhlasí, schvalujeme a potvrzujeme je.

Tomu na svědomí jsme tento list podepsali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Na Hradě Pražském dne 3. března léta tisícího devítistého dvacátého šestého.

President republiky Československé:
T. G. Masaryk v. r.

Ministr zahraničních věcí:
Dr. Edvard Beneš v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listiny byly vyměněny dne 22. března 1926 ve Vídni a že tímto dnem nabývají úmluvy platnosti.

(Vyhlášena v částce 36. Sb. z. a n. dne 11. května 1926.)

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 6. května 1926, čís. j. 4990/IV/2, o součinnosti nemocenských pokladen (pojišťoven) s akcí Čs. Červeného kříže při první pomoci.

Československý Červený kříž věnuje značnou pozornost vybudování organisace samaritské a jeho snahou jest, aby v nejbližší době byla založena síť automobilových stanic, které by obstarávaly zdravotnickou a záchrannou službu dopravní. Za tím účelem byla ministerstvem Národní obrany ujednána dohoda s Čs. Červeným křížem, podle které vojenská správa bude za určitých podmínek půjčovati sanitní automobily místním spolkům Čs. Červeného kříže.

Nynější nemocenské pokladny mají již nyní podle § 8, odst. 3. n. z., povinnost dopraviti nemocného zdarma do nemocnice a nemocenské pojišťovny, zřízené podle zákona z 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., mají rovněž povinnost podle § 145 cit. zákona, jde-li o ošetřování v nemocnici, nemocného na vlastní náklad dopraviti do nemocnice a za určitých okolností i zpět do jeho obydlí.

Shora uvedená akce Čs. Červ. kříže poskytuje všem nemocenským pokladnám (pojišťovnám) možnost shora uvedeného zařízení výhodně použíti a tím i dopravní náklad do nemocnice, za nynějších poměrů dosti značný, přivésti na nejmenší míru. Vzhledem k tomu, že podle sdělení presidia Čs. Červ. kříže zástupci svazů nemocenských pokladen v ústřední samaritské radě prohlásili, že by nemocenské pokladny (pojišťovny) shora uvedené akce Čs. Červ. kříže mohli se zúčastniti, pokládá i ministerstvo